

Sygn. akt IV CNP 5/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt XVI Ca [...], XVI Ca [...]
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "U." w G.
przeciwko R. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 sierpnia 2021 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

**2. zasądza od skarżącego R. R. na rzecz Spółdzielni
Mieszkaniowej "U." w G. kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem
zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 marca 2020 r., wniesiona przez pozwanego, została oparta wyłącznie o zarzuty naruszenia prawa materialnego. Zarzuty naruszenia prawa materialnego pozostają jednak w ścisłym związku z wynikiem oceny dowodów, w oparciu o które Sąd Okręgowy przyjął, że pozwany od 21 lipca 2015 r. był posiadaczem w złej wierze.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 marca 2020 r., którego przedmiotem było powództwo o zapłatę, które w ocenie powoda uzasadniało korzystanie przez pozwanego z garażu bez tytułu prawnego. Sąd Okręgowy uznał to powództwo za częściowo zasadne stwierdzając, że pozwany był posiadaczem tej rzeczy w złej wierze od dnia 21 lipca 2015 r. To stanowisko Sądu Okręgowego, uwzględniając także sposób uzasadnienia zarzutów skargi, nie wskazuje na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego znajdujących zastosowanie w sprawie w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c.. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.